

Deccalın Çıkışı ve Ahir Zamanda Beklenen Olaylar

Eûzübillâhimineşşeytânirracîm

Bismillâhirrahmânirrahîm.

el-Hamdülillahi rabbi'l-âlemîn. Ve's-salâtu ve's-selâmu alâ seyyidinâ muhammedin ve âlihî ve sahibihî ecmain ve men tebiahû bi-ihsânin ilâ yevmi'd-dîn.

Emmâ ba'd:

Fa'lemû eyyühe'l-ihvân fe inne efdale'l-hadîsi kitâbullah ve efdale'l-hedyi hedyü seyyidinâ Muhammedin sallallahu aleyhi ve sellem ve şerre'l-umûri muhdesâtuhâ ve külle muhdesetin bid'ah ve külle bid'atin dalâleh ve külle dalâletin ve sâhibehâ fi'n-nâr. Ve bi's-senedi'l-muttasılı ile'n-nebiyyi sallallahu aleyhi ve selleme ennehû kâl:

إِنَّ الدَّجَالَ خَارِجٌ، وَإِنَّهُ أَعْوَرُ عَيْنِ الشِّمَالِ، عَلَيْهَا

ظَفْرَةٌ غَلِيظَةٌ، وَإِنَّهُ يُبْرِئُ الْأَكْمَهَ وَالْأَبْرَصَ، وَيُحْيِي

الْمَوْتَى، وَيَقُولُ لِلنَّاسِ: أَنَا رَبُّكُمْ. فَمَنْ قَالَ: أَنْتَ

رَبِّي فَقَدْ فُتِنَ، وَمَنْ قَالَ: رَبِّيَ اللهُ حَتَّى يَمُوتَ عَلَى
ذَلِكَ، فَقَدْ عَصِمَ مِنْ فِتْنَةِ الدَّجَالِ، وَلَا فِتْنَةَ عَلَيْهِ
وَلَا عَذَابَ. فَيَلْبَثُ فِي الْأَرْضِ مَا شَاءَ اللهُ، ثُمَّ يَجِيءُ
عَيْسَى بْنُ مَرْيَمَ مِنْ قِبَلِ الْمَغْرِبِ مُصَدِّقًا بِمُحَمَّدٍ
صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وَعَلَى مِلَّتِهِ، فَيَقْتُلُ الدَّجَالَ، ثُمَّ
إِنَّمَا هُوَ قِيَامُ السَّاعَةِ.

*Inne'd-deccâle hâricun ve innehû a'veru
ayni'ş-şimâli ve aleyhâ zafretün galîzatün ve
innehû yübriü'l-ekmehe ve'l-ebrasa ve
yuhyi'l-mevtâ ve yekûlu li'n-nâsi ene rabbu-
küm fe men kâle ente rabbî fe kad fütine ve
men kâle rabbiyallâhu hattâ yemûte alâ
zâlike fe kad usime min fitneti'd-deccâl ve lâ
fitnete aleyhi ve lâ azâbe feyelbesü fi'l-ardi
mâşâallah sümme yecîu ise'bnü meryem min
kıbeli'l-mağribi musaddıkan bi-muhammedin
sallallahu aleyhi ve selleme ve alâ milletihî ve
yaktülü'd-deccâle sümme innemâ hüve
kıyâmü's-sâati.*

Sadaka Resûlullah fî mâ kâl ev kemâ kâl.

Çok değerli, sevgili, kıymetli kardeşlerim!

Allahu Teâlâ hazretleri cümle sizden razı olsun. Cümlelerinizi sevdiği kulları zümresine dâhil eylesin, iki cihanda aziz ve bahtiyar eylesin.

Peygamber-i Zîşânımızın mübarek hadîs-i şerîflerinden bir demet, bir miktar okuyup iza-hıyla meşgul olmak üzere bu mübarek mes-citte toplanmış bulunuyoruz. Allahu Teâlâ hazretleri bizi şefaât-i uzmâ-i nebeviyyeye nail eylesin. Âhirette bizi ona komşu eylesin. Ömrümüzü sünnet-i seniyesine bağlı olarak geçirmeyi eylesin.

Râmûzü'l-ehâdîs kitabımızın 97. sayfası

Bu hadîs-i şerîflerin izahına başlamadan önce başta Peygamber Efendimiz Muhammed-i Mustafâ *sallallahu aleyhi ve sellem* hazretlerinin ruh-i pâkine bizlerden bir hediye-i Kur'aniye olsun diye; sonra onun âl'ine, ashâbına, etbâına, ahbâbına, cümle sâdât ve meşayih-i turuk-u âliyemizin ervâh-i tayyibelerine, hasseten Hocamız Muhammed Zâhid-i Bursevî hazretlerinin ruhuna; eserini okuduğu-

muz Gümüşhanevî Ahmed Ziyaeddin Efendimiz'in ruhuna; bu beldeleri fetheden fatihlerin, şehitlerin, gazilerin, mücahitlerin ruhlarına; uzaktan yakından bu dersi dinlemeye gelen kıymetli kardeşlerimizin, cemaatimizin geçmişlerinin ruhlarına hediye olsun, ruhları şâd olsun, makamları âlâ olsun diye; bizler de Mevlâ'mızın sevdiği kullar olalım, Rabbimiz'in huzuruna sevdiği, razı olduğu kullar olarak varalım, cennetiyle cemaliye müşerref olalım diye bir Fâtiha, on bir İhlâs-ı Şerîfe okuyalım, öyle başlayalım.

Peygamber Efendimiz şöyle buyuruyor:

İnne'd-deccâle hâricun ve innehû a'veru ayni'ş-şimâli ve aleyhâ zafretün galîzatün ve innehû yübriü'l-ekmehe ve'l-ebrasa ve yuhyi'l-mevtâ ve yekûlu li'n-nâsi ene rabbuküm fe men kâle ente rabbî fe kad fütine ve men kâle rabbiyallâhu hattâ yemûte alâ zâlike fe kad usime min fitneti'd-deccâl ve lâ fitnete aleyhi ve lâ azâbe feyelbesü fi'l-ardi mâşâallah sümme yecîu ise'bnü meryem min kıbeli'l-mağribi musaddıkan bi-muhammedin sallallahu aleyhi ve selleme ve alâ milletihî ve yaktulü'd-deccâle sümme innemâ hüve

kıyâmü's-sâati.

“Deccal hiç şüphesiz yok ki çıkacaktır!”

Arapça'da ism-i fail siygası kullanılırsa “istikbalde olacak” mânasına gelir. *Hâricun*, “çıkıcıdır” demek ama “çıkan” demek.

Inne'd-deccâle hâricun. “Deccal çıkan dır!” denmez, “Deccal çıkacaktır.” denir, istikbal mânası ifade eder. Deccal çıkacak. Peygamber Efendimiz'in zamanında yok, âhir zamana doğru deccal çıkacak.

“Hiç şüphesiz yok ki deccal çıkacak!”

Bu konuda çeşit çeşit laflar söyleyen bazı mezhepler var. Mesela Mutezile, Cehmiye ve Haricîler bu hususta inat etmişler, kabul etmemişler, çeşitli laflar söylemişler. Bizi onlar ilgilendirmez. Biz Peygamber Efendimiz'in sünnet-i seniyesini takip ediyoruz, hadîs-i şerîflerine sarılıyoruz. Biz aşırı, yanlış fırkaların [içinde, yolunda] değiliz.

Hadîs-i şerîfi Ahmed b. Hanbel, Taberanî ve daha başka kaynaklar rivayet etmişler. Peygamber Efendimiz diyor ki; “Deccal çıkacak, deccalin çıkması olacak!”

Ve innehû a'veru aynı's-şimâli. “Onun sol gözü şaşıldır!”

Biliyorsunuz şaşmak, “sapmak” demek. Şaşı da gözü sapmış insana derler. Normal insanda İki göz birbirine eşit olarak hareket eder. Bu tarafa dönerse ikisi birden döner, o tarafa dönerse ikisi birden döner. Birisi bu dönüşü ötekisine ayak uyduramadan yapamazsa, uydurmadan yaparsa veyahut yapamazsa o zaman ona şaşı diyoruz; şaştı, normal yapması gereken işten saptı, demek oluyor.

Doktorlar, tıp doktorları daha iyi bilir, biz tabip değiliz; iki göz saptığı zaman, aynı yere bakmadığı zaman iki tane görüntü oluyor, ayrıca bir göz zamanla körleşirmiş. Eşit aynı yere bakmadıkları için beyinde karışıklık oluyor, olmasın diye herhalde bir tanesi devre dışı kalıyor.

Deccalin sol gözü şaşıdır. Belki de sol gözü kör olacak!

Aleyhâ zafretün galîzatün. “Gözünün üzerinde kalın bir perde vardır!”

Tafra da deniliyor *zafre* de deniliyor, gözde olan perdeye verilen isimmiş. Galiba katarakt da öyle bir şey.

Ve innehû yübriü'l-ekmehe ve'l-ebrasa. “Deccal bazı amansız hastalıkları iyi ediyor!”

Ne yapıyor?

Gözsüzü, körü görme durumuna getiriyor ve abraş, baras illeti denilen ve öyle olana ab-ras denilen -ciltte alaca hastalığı diyorlar-[hastaları iyileştiriyor].

Cilt kanserleşiyor, kansere dönüyor, sonra insanı öldürüyor da. Amansız bir hastalık! Fazla Güneşten oluyor. Arap diyarlarında güneş daha fazla olduğundan çok oluyor. Bu, o zaman tedavisi bilinmeyen o hastalığı da iyi ediyor. Deccal birtakım bir şeyler yapıyor, yapacak.

Ekmeh kelimesinin izahına baktım, “kör” demek ama anadan doğma kör. Hani insanın bazen sonradan gözüne bir sebepten görmezlik geliyor. Öyle değil, anadan doğma körü iyi ediyor. Bu daha büyük bir başarı! Anadan doğma görme kabiliyeti olmayan, *ekmeh* denilen -bu hastalığa tutulmuş insana *ekmeh* deniliyor, sonu ‘t’ harfi ile- [kişileri] iyi ediyor. Bak ne işler başarıyor, deccalin böyle hünerleri olacak!

Ve yuhyi’l-mevtâ. “Ölüyü, ölmüşü diriltecek!” Tabi,

وَاللَّهُ يُحْيِي وَيُمِيتُ

*Vallâhu yuhyî ve yumît.*¹ “Hayatı veren, hayatı alan; insanı yaşatan, öldüren Allah’tır!”

Şifayı veren de Allah’tır! Allah Şâfi’dir, Muâfi’dir; şifayı, âfiyeti veren Allah’tır! Ama bazen doktoru vesile ediyor, doktor vasıtasıyla şifa geliyor; bazen ilacı vesile ediyor, ilaç vasıtasıyla şifa geliyor; bazen duayı vesile ediyor, insan duayla şifa buluyor; bazen de hepsini yapıyor, olmuyor. Şifayı veren, vermeyen Allah! Ama bazen birisini vesile ediyor, oluyor, tabi, selahiyet verirse olur.

İsa *aleyhisselam* da mucize olarak ölüleri diriltti, zor olan bir şey! İsa *aleyhisselam* da, Allah selahiyeti verdi, ölüyü diriltti, peygamber olarak o mucizeyi gösterdi. Abras illetini, baras illetine tutulmuş abrası da o iyi etti. Yine anadan doğma körü de o iyi etti. Allah’ın ona verdiği, sevgisinden dolayı verdiği mucize bu. Peygambere verdiği mucize, evliyâsına

¹ 3/Âl-i İmrân, 156.

verdiği keramet!

Demek ki müsaade edince, Allah'ın izniyle böyle şeyler kullar, yaratıklar tarafından yapılabiliyor. Müsaade etmese, Allah izin vermeseyse, Allah'ın izni, müsaadesi, lütfu olmasakıllını kıpırdatamaz, kimse bir şey yapamaz. Çöp kıpırdamaz, yaprak kımıldamaz, rüzgâr esmez, insan nefes alamaz, hiçbir şey olmaz! Hatta her şey yok olur. Allah'ın müsaadesiyle, izin vermesiyle oluyor.

Bak sen! Bir de ölüyü diriltiyor.

Ve yekûlu li'n-nâsi ene rabbuküm. “İnsanlara da dönüyor, ‘Ben sizin Rabbinizim.’ diyor!”

Deccal'in dediğine bak, “Ben sizin Rabbinizim.” diyor. Anadan doğma gözsüzü görür hâle getirdi, amansız hastalığa tutulmuş abrası iyi etti, ölüyü diriltti... Bazısı olağanüstü şeyi görünce yanlış bir fikre kapılabilir, kapılmamak lazım!

Zaten hristiyanların da aklı başında olanlarına soruyorsun:

“Niye Hz. İsa'ya tanrı diyorsunuz, tapınıyorsunuz; Allah'ın bir peygamberi!” Diyorlar ki;

“Olağanüstü şeyler yapmış!”

“Olağanüstü şeyler yapmak Hz. İsa’dan evvel de var; İbrahim *aleyhisselam* da yaptı, Nuh *aleyhisselam* da yaptı. Öbür peygamberlerin de mucizeleri var, bilmiyor değilsiniz ki! Öteki değil de niye bunu böyle yapıyorsunuz?”

Saçma! İnsanların bu saçmalığa düşmemesi lazım! Aklını başına alıp, edebini takınıp Allah’ın yolundan ayrılmaması lazım! Allah şaşırtmasın!

Bak sen! “Ben sizin Rabbinizim.” diyecek.

Fe men kâle ente rabbî fe kad fütine.

Deccale kim ‘Sen bunları yapıyorsun, demek ki sen benim Rabbimsin!’ derse deccalin tuzağına düşmüş, fitneye uğramış, fitnede mahvolmuş olur!”

Demeyecek. Aklını başına toplayacak, demeyecek!

Ne diyecek?

Ve men kâle rabbiyallâhu. “‘Benim Rab-bim Allah!’ diyecek!”

“Sen kim oluyorsun be! Olağanüstü bir şey yapıyorsan yaparsın, ben ona karışmam, Allah müsaade etmiştir, yapıyorsun; Benim Rabbim Allah!” diyecek. Bunu unutmayın.

Rabbiyallâh, Rabbunallâh. Bizim Rabbimiz Allah! Karşımızdaki ne kadar hüner gösterse Rabbimiz Allah! ona aldanmayız, kanmayız.

Bazı hünerli insanlar, hokkabazlar bazı hünerler gösteriyor; nasıl yaptığını anlayamıyorsun. Masanın üstüne silindir şapkasını, melon şapkasını koyuyor, şapkanın içini dışını gösteriyor, masanın altını üstünü gösteriyor. Ondan sonra kolunu sıvıyor, şapkanın içinden tavşan çıkartıyor, güvercin çıkartıyor, güvercini uçuruyor vs. Etrafı dolduruyor.

Bu şapkadan nasıl çıktı?

Bir tuzağı, hilesi var ama anlaşılmıyor. Bu hilesiz değil; hileyle, göz boyamayla oluyor ama yapıyorlar. Kanmayacağız!

Ne diyeceğiz?

Rabbiyallâh. “Benim Rabbim Allah!” diyeceğiz. Vefalı kul, akıllı kul olacağız; bizi yaratan, yaşatan Rabbimiz’i ne olursa olsun bırakmayacağız, terk etmeyeceğiz.

Ne olmuş?

Kadıncağz kucağına yavrusunu almış. Anenin yavrusuna sevgisi ne kadar çoktur, Allah ne kadar büyük sevgi vermiştir. Annesi

mü'min, çocuk kucağında. O devrin hükümdarı da ona diyor ki;

“Dininden dön! Hak dini bırak, kâfirliğe, müşrikliğe, bâtıl dine gel, yanlışa gel!..” diye tazyik yapıyor. Bu da bir imtihan! Her devirde insanlar imtihan oluyor. Her devirde, her yerde! Allah saklasın, Allah bizi zorlu imtihana uğratmasın.

Bosna'da yaşasaydık ne yapacaktık? Çeçenistan'da yaşasaydık ne yapacaktık?.. Çok zor. Hiçbir şeye karışmayan da yanıyor karışan da yanıyor. Allah'ın bir imtihanı! Böyle şeylere fitne, imtihan diyoruz. Hiçbir şey yapamazsın!

Geniş hendek kazmışlar, içine odunu atmışlar, ateşi tutuşturmuşlar. Hendeğin başına Adamları getiriyorlar:

“Dininden dön!”

“Dönmeyeceğim.”

Ateşin içine itiyorlar! Aşağısı ateş çukuru, fırın gibi yanıyor; ateşin içine atıyorlar, orada cayır cayır yanıyor, artık çıkamaz da! insan yanınca can havliyle zıplar ama çukur derin, içi de ateş dolu; ittiler mi aşağıda cayır cayır, bağıra bağıra ölüyor!

Kadın oraya kadar gelmiş:

“Dininden dön!” diyorlar. Kadın mü’mine, mü’min kadın.

“Acaba, bu yavrumu kurtarmak için şunların laflarını deyiversem mi? Ben yanacağım neyse ne de şu zavallı yavru yanmasın!..” Zor bir durum!

a. Üç Çocuk Beşikteyken Konuşacak

Bu hadiseyi de Peygamber Efendimiz anlatıyor, diyor ki;

“Üç çocuk beşikteyken konuşmuştur: Biri Hz. İsa.

“Bir rahip iftiraya uğradı, onun masum olduğunu söylemek için Cüreyc isimli birisinin sözü.

Bir kadın;

“Bu bebek bu âbidden oldu.” dedi. Yalan!

Halk da onu öldürecek! “Vay utanmaz, arlanmaz! Sen dindar, âbid, zahid, rahip geçiniyorsun; sen buradan evlenmeden çocuk sahibi olmuşsun ha!” diye öldürecekler.

O çocuk kalktı, bebekken; “Benim babam filanca çobandır!” dedi.

Hz. İsa ne dedi?

قَالَ إِنِّي عَبْدُ اللَّهِ آتَانِيَ الْكِتَابَ وَجَعَلَنِي نَبِيًّا

Kâle innî abdullâhi. Âtâniye'l-kitâbe ve cealenî nebiyyâ. “Ben Allah’ın kuluyum. Allah bana kitap indirecek, beni peygamber yapacak! Anama laf söylemeyin!” dedi.

Çünkü Meryem validemiz cennetlik hatunlardan bir hatun, ona laf söyletmemek için Allah onu konuştu.

Bir de bu çocuk konuştu. Tam anası tereddüt geçirirken;

“Acaba çocuğumu kurtarmak için şu zorlayan heriflere ‘Evet, sizin dediğiniz gibi!’ diyeyim mi?”

İç i demeyecek ama, ne yapsın, çocuğu kurtarmak için desin mi?! Çocuk dile geldi;

“Anneciğim dininden dönme! Aman anneciğim, aman imanını kaybetme!” dedi.

Muhterem kardeşlerim!

Bu çok mühim!

Allah bizi zorlu imtihanlara tâbi tutmasın ama Allah’ın kulluğu gibi büyük şerefli kulluk yoktur, rütbe yoktur, rütbelerin en yükseği Al-

lah'ın kulu olmaktır! Generallik vs. rütbe değildir, en yüksek rütbe Allah'ın sevgili kulu olmaktır!

Rabbiyallâh; Benim Rabbim Allah, ben onun kuluyum!” Hz. Ali Efendimiz;

“Yâ Rabbi! Benim senin kulun olmam bana şeref olarak yeter, senin benim Rabbim olman bana izzet olarak yeter!” diyor, ne güzel söz söylüyor.

Sen kimin kulusun?

Allah'ın!

Bu şeref bize yeter!

Senin Rabbin kim?

Allah!

Bu izzet, bu devlet, saadet, bu mertebe hepimize yeter! Çok güzel!

Şeytanın oyunları vardır, dünyanın fitneleri, hayatın, kaderin cilveleri vardır; deccalin de fitnesi var! O da olağanüstü birkaç şeyi yapıyor, ondan sonra da diyor ki;

“Ben sizin Rabbiniz'im!”

“Sen benim Rabbimsin.” diyen deccalin tuzağına düşmüş oluyor, fitnede kaybetmiş, mahvolmuş oluyor. Cehennemlik oluyor. Bu işin şakası yok! “Hayır, benim Rabbim Allah!”

diyen kurtuluyor.

Hattâ yemûte alâ zâlike fekad usime min fitneti'd-deccâl. “Ölünceye kadar, ‘Rabbim Allah!’ demeye devam ettiği takdirde, deccalin bu fitnesinden korunmuş olur!”

İmtihan, fitne bu!

Bu fitneden kendisini, paçasını kurtarmış olur. “Ölünceye kadar!” diyor; demek ki sonunda ölüm bile olsa *Rabbiyallah* diyecek, “Rabbim deccal!” demeyecek, “Rabbim Allah!” diyecek.

“Böyle deyince deccalin fitnesinden korunmuş olur!”

Ve lâ fitnete aleyhi ve lâ azâbe. “Artık ona başka bir imtihan, başka bir fitne, başka bir azap olmayacak!”

Muhterem kardeşlerim!

Çünkü imtihanı başardı. Hayatı pahasına bile olsa doğru yolda yürüdü. Hakta sapasağlam durdu.

Muhterem kardeşlerim!

Ben her zaman söylüyorum, el açıyorum, diyorum ki;

“Yâ Rabbi, ben senin çok zayıf bir kulunum...”

Hepimiz öyleyiz. Hepimiz zayıfıyız. Eski kuvvetli kullar, mübarek kullar gelmiş: “Ver Allah’ım ver.” demiş, “Dert verirsen ver, bela verirsen ver. Yolundan dönmem!” demiş. Öyle diyenler çıkmış.

Yunus Emre ne diyor?

Eğer beni öldüreler

Külüm göğe savuralar

Toprağım anda çağıra

Bana seni gerek seni

“Öldürseler, külümü de havalarda savursalar. Toprağım, zerrelerim, küllerim ‘Yâ Rabbi bana sen lazımsım, ben seni seviyorum, sen benim Rabbimsin!’ der durur.” diyor.

Birisi de, o Allah için dememiş, başka bir sebeple demiş ama biraz kabadayılık yapmış.

Felek her türlü esbâb-ı cefâsın toplasın gelsin

Dönersem kahpeyim millet yolunda azîmetten.

O da her türlü cefa filan gelse, korkmam diye efelik yapıyor. O da olur. Kimisi boş bir efelik yapar, kimisi hakikaten canını vermeye hazırdır, verir. Öyle evliyâullah da gelmiş geçmiş!

Ben diyorum ki; “Yâ Rabbi! Ben zayıfım, biz zayıf kulları zorlu imtihanlara uğratma yâ Rabbi!”

Çok zor, çünkü bilemezsin ki! Adam kanser oluyor, doktor diyor ki; “Amansız hastalık, öleceksin!..” Acısı çok. Çıkıyor, yüksek yerden kendisini atıyor, öldürüyor. Acıya dayanamıyor. Kolay değil. İnsan Acıyı gördü mü ne yapacağı belli olmaz!

Allah bizi zorlu imtihana uğratmasın. İmtihana uğrattığı takdirde de -kaderimizde ille imtihana uğramak varsa- bizi fitneye yenilenlerden, tuzığa düşenlerden etmesin! Sevdiği âşık-ı sâdık kullarından eylesin. Yolunda daim, zikrinde kaim eylesin. İmanımızı korumayı nasip eylesin.

Yâ ilâhî saklağıl imânımız

Virelim imân ile tâ cânımız.

Ne güzel dua ediyor!

Yâ ilâhî, saklağıl imanımız, ne demek?

“Yâ ilâhi, şu bizim imanımızı koru yâ Rabbi.”

Saklağıl, “muhafaza et” demek.

Yâ Rabbi, içimde imanım var; bunu koru,

bunu birisi çalmasın, almasın, aşırmasın, ka-
çırmasın, zedelemesin, bozmasın! İmanımı
koru yâ Rabbi!

Virelim imân ile tâ cânımız

İmanla şu nefesimizi verelim, canımız git-
sin ama iman dursun!

Son nefeste insan susarmış, su istiyor, du-
dağı [kuruyor] su istiyor, can çekişiyor, vü-
cutta hararet var. Şeytan gelirmiş;

“Şu suyu vereceğim ama kâfir ol!” der-
miş. Son nefeste de çeşitli oyunları var. Şeytan
insanın peşini bırakmıyor, hayatta da bırakmı-
yor öleceği zamana kadar da bırakmıyor.

Muhterem kardeşlerim!

Allah iman-ı kâmil ile yaşayıp iman-ı
kâmil ile âhirete göçmeye muvaffak eylesin.
İşin bize ait olan kısmı bu!

Deccal ne zaman çıkacak, çıktı mı çıkacak
mı, şöyle mi böyle mi ama deccal mutlaka çı-
kacak, kesin! Biz ehl-i sünnet olarak bunun kı-
yamet alametlerinden birisi olduğunu biliyo-
ruz. Bizim için önemli olan Rabbimize bağlılı-
ğımızı devam ettirmek, birtakım olağanüstü
şeyler gösterip de yalan yanlış fikirler ortaya
atanlara kapılmamak. İşin önemli tarafı bu!

Fe-yelbesü fi'l-ardi mâşaallah. “Deccal yeryüzünde Allah’ın yazdığı, mukadder kıldığı, dilediği miktar dolaşır.”

Onun da bir devresi, bir rolü var. Onun da sahnede yapacağı bir şeyler var. Yapacağını yapar, aldanan aldanır, imtihanı kaybeden kaybeder, kazanan kazanır; bir müddet yeryüzünde kalır, rolünü icrâ eder.

Sümme yecîu ise’bnü meryem min kıbeli’l-mağribi musaddıkan bi-muhammedin sallallahu aleyhi ve selleme. “Meryem validemizin oğlu İsa *aleyhisselam* yeryüzüne batı tarafından, mağrib, güneşin battığı yön tarafından gelir. Muhammed-i Mustafâ *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz’e inanmış, onu tasdik etmiş olarak, ‘Ben Muhammed’in ümmetiyim. Muhammed hak peygamberdir, âhir zaman peygamberidir, ben ona tâbiyim!’ diye gelir!”

Musaddıkan bi-muhammedin sallallahu aleyhi ve selleme ve alâ milletihî ne demek?

“Hz. Muhammed-i Mustafâ’ya tâbi, ona inanmış, onu tasdik edici ve onun milletinden, ümmetinden olarak; Hz. İsa da ümmet-i Muhammed’den olarak gelir.”

Ve yaktulü'd-deccâle. “Deccali öldürür!”
Sümme innemâ hüve kıyâmü's-saati. “Ondan sonra da kıyamet kopar!”

Az bir şey, ondan sonra sadece kıyametin kopması var. Bu, kıyamete çok yakın bir zamanda oluyor.

Muhterem kardeşlerim!

Deccal konusu geniş bir konudur, ciltlerle konuşulacak bir konudur. Bu konuda konuşurken insanın çok dikkatli olması lazım, istikbale ait atmasyon tutmasyonla kendisinin laf karıştırmaması, bilmediği lafı uzatmaması lazım. Cek-cak'lı lafları fazla söylememesi lazım. Peygamber Efendimiz'in söylediği kadar söylemesi, alacağı dersi alması, edebi ile oturması lazım. Ben bu gibi konularda fazla ileri geri konuşan, yazan, çizen, tevil ve tefsir yapanların hareketlerini doğru görmüyorum.

Ya yanlış yaparsa?!..

İman oyuna gelmez. Yanlış yapabileceği şeyde çok ileri geri konuşmayın!

Bazısı çok şeyler konuşuyor:

“Gelmesi yakın; çıktı çıkacak!.. Falanca yerde... Üç yaşında, beş yaşında... Şöyle oldu

böyle kaldı...” Yüksek perdeden her şeyi biliyormuş gibi konuşuyorlar. Sonra da yanlış çıkıyor. Söyledikleri yanlış da çıkabiliyor. Bilmeden yanlış söyleyince Allah da mahçup ediyor!

İstikbale ait bir söz söylerse Allah bir kimseyi mahçup eder, ukalalık ederse mahçup eder. Böyledir, kaidedir. Onun için edebini takınması lazım.

Bizim yapacağımız nedir?

Allah’ın Rabbimiz olduğunu bilip ona güzel kulluk etmemizdir. Olağanüstü birtakım olayları gördüğümüz zaman;

“Aman ilim ne kadar ileri! Havada uçuyorlar ya; denizin altına gittiler, aya vardılar, füzeyi uzaya attılar...”

İyi güzel ama ne yapalım, ne olacak?!..

“Batılılar çok ileride vs.”

O adamlar ileri olsaydı Allah’ın varlığını, birliğini anlardı, haça tapmazlardı. Akılları olsaydı, âhiretlerini kurtarırlardı. Âhiretini kurtaramıyor. O fitneye kapılmamak lazım.

Tevfik Fikret’in öyle edepsizce yazıları var ki, şiirleri var ki; *Haluk’un Amentüsü* diye şiir yazmış.

Haluk’un Amentüsü ne demek?

Haluk, oğlunun adı. Sonra papaz olmuş. Öyle babanın öyle evladı, öyle yetişince öyle olur! Sonradan hristiyan olmuş, papaz olmuş. O hristiyanların misyonerlik okulunda hocalık yapınca, misyonerler de çocuğu almışlar. [Haluk'un] anası zaten Rum, Tevfik Fikret'in karısı Rum. Çocuğun adı Haluk. Şiirleri var, küfür!

Kurban bayramında bir şiir yazmış, kurban kesilmesine ateş püskürüyor!..

Kepaze, sen hiç et yemedin mi, hiç balık tutmadın mı? İnsanoğlunun gıdasının içinde Allah bunları insan için yaratmış. Kurbanı karşı! Ondan sonra çıkmış, *Haluk'un Amentüsü* diye bir şey yazmış:

“Bu fen şu kadar ileri, teknik şu kadar ileridir, inandık ki şunu yapacak, bunu yapacak diye...”

Haluk'un Amentüsü ne demek?

Müslümanların bir amentüsü var, ben de Haluk'a ayrı bir amentü uyduruyorum, icat ediyorum demek.

Sonra da bize lisede, edebiyat fakültelelerinde; “En büyük şair Tevfik Fikret!” [diye] yutturmaya çalışıyorlar.

“En büyük şair Tefvik Fikret!” diyeceksin, yanına gideceksin; neler demiş, öğreneceksin!

İslâm’a veryansın etmiş, şuna buna çatmış. Madem bu en büyük adam, böyle demiş [diye] senin de aklın karışacak. Taktik bu!

Ben edebiyat fakültesinde okuyorum, talebeyim. Bana sordular. Tefvik Fikret’i Allah için sevmiyorum, Allah için sevmiyorum! Sevdiğimi Allah için severim; Mehmet Akif’i Allah için seviyorum, Tefvik Fikret’i Allah için sevmiyorum!

Neden?

Edepsizlik etmiş. Benim dinime, kurbanıma çatmış, Haluk'a ayrı amentü yazmış filan.

“Hocam onun bir de sabah ezanı şiiri var!”

Tamam, sabah ezanına dair *Allahuekber* diye de şiir yazmış ama hayatının hangi devresinde yazmış, sonra ne olmuş?

Kronoloji önemli!

Bir de insanın iyi bir şey yapması, kötü bir şey yaptığı zaman o kötülüğünü affettirmez! Adam burada namaz kılmış. Tamam, İskenderpaşa Camii’nde namaz kıldığını gördün. Öbür tarafta bir kusur yaptıysa o kusuru silinmez ki! O kusurdan cezayı yer. Buradaki ibadetinden

sevabı almıştır, belki bu sevap da gider. Bilmeyiz.

Adam hacca gitmiştir, ondan sonra bir büyük laf, küfür olacak bir söz söyler; imandan çıkar.

Bu adam hacca gitmişti?!..

Gitmişti kardeşim ama ondan sonra öyle bir laf söyledi ki bir çuval inciri berbat etti, imandan çıktı gitti. Tamam, sen onunla beraber haccetmiştin ama hacdan sonra o neler etti neler...

b. Biz Aklımızı Başımıza Toplayacağız

Aziz ve muhterem kardeşlerim!

Biz aklımızı başımıza toplayacağız!

Bakın, dinimiz o kadar güzel ki Peygamberimiz bize sevgisinden, acımasından, merhametinden, şefkatinden her şeyi öyle güzel güzel hatırlatmış, anlatmış ki!.. “Aman deccal çıkarsa deccale kapılmayın!” diye bizi deccal-den çok korkutmuş.

Biz her sabah *Evrâd-ı Şerîf*'i okuyoruz. *Evrâd-ı Şerîfe*'mizin günlük kısmında deccal-den korunmakla ilgili dua var.

Nasıl?

Bismillâhirrahmânirrahîm.

Allahümme innî eûzu bike min azâbi cehennem. Ve min azâbi'l-kabr. Ve min fitneti'l-mesîhi'd-deccâl.

Böyle dua ediyoruz çünkü Peygamber Efendimiz dua edilmesini tavsiye etmiş.

Niye tavsiye ediyor?

Uyanık olun diye! Uyanık olun, deccale karşı gözünüzü açın. Gözünüzü boyayacak parlak birkaç şey görünce imanınızı ayran budalası gibi ağzınızı açıp kaptırmayın, diyor.

Ben biraz halk tabirlerini kullanıyorum, insanın gözünün önüne gelsin diye mahsustan kullanıyorum. Kimisi aptal aptal ağzını açıp bakarken yankeseci gelir, cebinden alır gider. O aptal aptal;

“Batı ne kadar günlerdir mâşaallah uçmuş, kaçmış.” vs.

İmanın ne oldu?

Yankesici aşırıldı! Sen ağzını açıp bakarken cebinden, kalbinden imanını aşırıldı.

“Batı her şeyi yapar.” denir ama hiçbir şey yapamıyor. Zulüm yapıyor, haksızlık, edepsizlik yapıyor, çıplaklık var, zina var. Ki-

lisede papaz erkekle erkeği evlendiriyor! Karşısına çağırıyor;

“Senin adın ne?”

“John.”

“Senin adın ne?”

“George.”

İkisi de erkek, ikisini evlendiriyor!

Ya sen din adamısın ya! Hz. İsa'dan utanmıyor musun ya! İncil'de var mı böyle şey! Lut kavmini duymadın mı sen?

Duydu, sapık! Eğrisine eğri, doğrusuna doğru diyeceksin! İyi tarafını alacaksın, kötü tarafını bırakacaksın.

Sen de yapabilirsin! Benim arkadaşlarım, tanıdığım kardeşlerim var, elhamdülillah. Ne iyi yetişmiş insanlar! Bize gölge etmesinler, biz her şeyi yaparız! Atom bombası yaparız! Söylüyorum, inanarak söylüyorum: Biz Atom bombasını yapamayacak güçsüz bir devlet değiliz. Atom bombasını yaparız.

Başka ne yaparsın?

Kendi teknolojimizle uçak yaparız. Kardeşlerimle, yaparız. Hiçbir eksikimiz yok evellallah. Hiç korkmayın. Hiçbir eksikimiz yok, her şeyimiz var!

Bizim bir profesör kardeşimiz, dostumuz var. Birisi demiş ki;

“İşte Türkiye'nin iyiliği için şöyle yapacağız böyle yapacağız.”

“Dur, öyle değil. Önce Türkiye'yi kurtaracağız, sonra müslümanları kurtaracağız, sonra bütün insanları kurtaracağız. Biz dünyayı kurtaracağız. Yanılan, şaşırın herkese doğruyu söyleyeceğiz.” demiş.

كُنْتُمْ خَيْرَ أُمَّةٍ أُخْرِجَتْ لِلنَّاسِ

*Küntüm hayra ümmetin uhricet li'n-nâs.*²

Biz insanlar için çıkartılmış en hayırlı ümmetiz! Hepimizin görevi var. Biz dünyanın gülüüz. Biz dünyanın sigortasıyız, dünyanın zabıtasıyız! Dünyada herkes fitne fesadla uğraşıyor. Dünyanın iyiliğini, insanların mutluluğunu düşünen, karınca ezmemeyi, kimseyi üzmemeyi düşünen bir müslüman var!

Başka kim var?

² 3/Âl-i İmrân, 110.

Sırlar'ı görüyorsunuz, Ruslar'ı görüyorsunuz, İngiliz'i görüyorsunuz, Fransız'ı, Amerikalı'yı görüyorsunuz. Somali'yi gördünüz, Afrika'yı gördünüz. Amerika'da New York'un önünde bunlar tescilli, her türlü formalitesi yapılmış bir gemi dolusu yüzen gıdayı kendi memleketinin mâmülleri korunsun diye gümrükte bir bahane çıkartıyor, bir gemi gıdayı yakıyor! Bre insafsız alçak! Şu gemiyi Afrika'ya gönder de burada yakacağına oradaki fukaraya dağıt! Birinci sınıf gıda bunlar. Bunlar, ihraç edilsin de döviz kazansın diye özene bezene hazırlanmış gıda! Yakıyor, vermez. Orada domuz gibi yiye yiye semirecek; buradaki Afrikalı, Asyalı, Güney Amerikalı fukara milletler açlıktan ölecek. Düşünmüyor!

Aziz ve muhterem kardeşlerim!

Onun için, bizim bütün insanlığa karşı hayır vazifemiz var. En hayırlı ümmetiz, hepimiz görevliyiz. Hepimiz Allah rızası için çalışacağız.

Nasıl olacak?

İlim öğreneceğiz bir. İrfana sahip olacağız iki. Nefsimizi terbiye edeceğiz, mutasavvıf olacağız; aklı başında, ahlâklı, edepli, sağlam,

karakterli, takvâ ehli insan olacağız. Ondan sonra Allah'ın sevgili kulu olacağız, Allah için çalışacağız. Allah yardımcımız olsun!

إِنَّ الدَّجَالَ أَعْوَرُ عَيْنِ الشِّمَالِ، بَيْنَ جَبِينِهِ مَكْتُوبٌ:

كَافِرٌ، وَعَلَى عَيْنَيْهِ ظَفْرَةٌ غَلِيظَةٌ.

İnne'd-deccâle a'veru ayni's-şimâli beyne cenbeyhi mektûbün kâfirun ve alâ ayneyhi tafretün galîzatün.

Enes *radiyallahu anh*'ten, Ebû Nuaym'den, Nuaym b. Hammâd'dan rivayet edilmiş:

“Deccalin sol gözü şaşığıdır. İki tarafı arasına ‘Bu kâfir!’ diye yazılıdır.”

O yazıyı görmek lazım. İki tarafı arasına kâfir diye yazılıdır.

“Ve gözü üzerinde kalın bir perde vardır.”

Bu ne demek?

Gerçeği görmüyor demek. Kör, kör! Ne sine özeniyorsun? Sen onun öyle yaptığına böyle yaptığına bakma; gerçekleri görmüyor!

Adam, kendisi profesör diye geçiniyor, münevver diye geçiniyor, Amerika'da tahsil

yaptım diye geçiniyor; âhiret gerçeklerini görmüyor, dönen dolapları görmüyor! Feraseti yok. Mü'minin feraseti var, onun feraseti yok! Kör, gözünde kalın bir perde var. Deccal de öyle!

Üçüncü hadîs-i şerîf:

إِنَّ الدَّجَالَ يَخْرُجُ مِنْ قِبَلِ الْمَشْرِقِ مِنْ مَدِينَةٍ يُقَالُ
لَهَا: خُرَّاسَانُ. يَتَّبِعُهُ أَقْوَامٌ كَأَنَّ وَجُوهُهُمْ الْمَجَانُّ
الْمُطَرَّقَةُ.

İnne'd-deccale yahrucu min kıbeli'l-maş-riki min medîneti yukâlelehâ horasan yettebiuhu akvâmun ke enne vücûhehüm el-micânü'l-mutarrakah.

Bu da Ahmed İbni Hanbel'de, Tirmizî'de olan bir hadîs-i şerîf. “İsnadı ceyyid, rivayeti sağlam.” diye söyleniyor. Bu hadîs-i şerîfte Peygamber Efendimiz;

“Deccal doğu tarafından, Horasan denilen taraftan çıkar. Ve ona yüzleri sanki kalkanmış gibi olan, yuvarlak böyle olan insanlar tâbi olur.” diyor, böyle bilgi veriyor.

Mutarraka demek, kalkan gibi ama katlanmış, bir tabaka daha, emniyet için bir kap daha kat geçirilmiş.

“Kat üstüne kat geçirilmiş, kalkan gibi yüzleri olan herifler deccale tâbi olur!” diye bu hadîs-i şerîfte Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz böyle bildirmiş.

إِنَّ الدَّجَالَ يَبْلُغُ كُلَّ مَنْهَلٍ إِلَّا أَرْبَعَةَ مَسَاجِدَ: مَسْجِدَ الْحَرَامِ، وَمَسْجِدَ الْمَدِينَةِ، وَمَسْجِدَ طُورِ سَيْنَا، وَمَسْجِدَ الْأَقْصَى.

*İnne'd-deccâle yebluğu külle menhelin illâ erbaate mesâcide: Mescidü'l-harami ve mescidü'l-medîneh ve mescidü'l-tûr-i sîna ve mescidü'l-aksâ.*³

“Deccal çıkar ve her tarafa ulaşır, her yere varır, varmadığı yer kalmaz; dört mes-cide varamaz!”

Onlar hariç.

³ Heysemî, *Mecme'u'z-zevâid*, VII, 343, r. 12524; Ali el-Muttakî, *Ken-zu'l-ummâl*, XIV, 318, r. 38797.

Deccalin varamayacağı, gidemeyeceği dört yer var, onlara varamaz.

Nereleri?

1. *Mescidü'l-Haram*; Kâbe-i Müşerrefe'nin etrafındaki Mekke'deki mübarek mes-cit, oraya deccal giremez.

2. *Mescidü'l-Medine*; Peygamber Efendi-miz'in Medine-i Münevvere'sine, mescidinin olduğu yere giremez.

3. Tûr-i Sina'ya giremez. Tûr-i Sina, Sina Yarımadası'nda Musa *aleyhisselam*'a vahiy ge-len yer. Oraya da gelemmez.

4. *Mescid-i Aksâ*; *Mescid-i Aksâ*'ya da ge-lemmez.

Öteki yerlere gelecek!

c. Dünya Melundur

إِنَّ الدُّنْيَا مَلْعُونَةٌ، مَلْعُونٌ مَا فِيهَا، إِلَّا ذِكْرَ اللَّهِ،

وَمَا وَالِآه، وَعَالِمٌ أَوْ مُتَعَلِّمٌ. فَإِنَّ أَوَّلَ فِتْنَةٍ بَنَى

إِسْرَائِيلَ كَانَتْ فِي النِّسَاءِ.

Inne'd-dünya mel'ûnetün mel'ûnun mâ fîha illâ zikrallâhi ve mâ vâlâhu ve âlimun ev

müteallimun fe inne evvele fitneti benî isrâile kânet fi'n-nisâ'.

Müslim, Ebû Said el-Hudrî hazretlerinden, Tirmizî de Ebû Hüreyre *radiyallahu anh'ten* rivayet eylemiş. Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz hazretleri diyor ki;

“Dünya melundur!” Peygamber Efendimiz diyor; dünya melundur, lanetliktir, lanetlidir!

Dünya ne demek?

Dünya; “şu anda yaşadığımız âlem, şu andaki hayatımız” demek.

Niye böyle tarif ediyorum da beş kıtaya sahip, okyanuslara sahip yer demiyorum?

Sen Ay'da da olsan, Venüs'te de olsan, başka bir yıldızda da olsan şu hayatımız, bizlerin burada sürdüğü bu âlem, bu hayat *el-hayâtü'd-dünyâ'* dır.

Bu ne demek?

Yakın olan hayat, şu anda içinde bulunduğumuz hayat.

Bundan sonra başka bir hayat daha var mı?

Evet. İki tane hayat var; Birisi *el-hayâtü'd-dünyâ'*, yaşadığımız âlem, hayat. Öbürü de *el-hayâtü'l-âhira*, öldükten sonra varacağımız, kıyametten sonra açılacak olan

hayat var. O âhîret hayatı, âhîret âlemi; bu da dünya âlemi. Dünya demek, yeryüzü demek değil; içinde yaşadığımız âlem!

Bu dünya, bu âlem, bu hayat melundur, Allah indinde makbul bir şey değildir. Şeytanı nasıl lanetlemiş, melun kılmışsa, dünyanın da kıymeti yok!

Niye?

Bu dünyada herkes birbirini yiyor, aldatıyor, kandırıyor, vuruyor, kırıyor, öldürüyor, yaşamaya bakıyor; çok çirkin işler, çok acı işler oluyor! Bu dünyada merhametli bir insanın yüreğini parça parça eden işler oluyor. Her sabah ölüyoruz. Gazeteleri aldığımız her gün sırtımızdan, karnımızdan, kalbimizden her gün hançerleniyoruz.

“Neden? Ne oluyor hocam, hayrola? Sıhhatli görünüyorsun, kan izi yok üzerinde, nereden hançerleniyorsun?..”

Haberlerden harap oluyoruz. Benim kardeşimin üstüne bomba yağıyor, benim kardeşimin evi bombalanıp patlatılıp atılıyor, çoluk çocuğu yetim kalıyor, yavrusu süngüleniyor. Benim din kardeşim! Ha ona olmuş ha bana olmuş; insan kahroluyor. Dünya hayatı böyle!

Bu adamlar bu zulmü niye yapıyor?

İnsanoğlu, hepsi Hz. Âdem'in oğlu olduğuna göre gül gibi geçinseler ya!

Geçinmezler, zulüm yaparlar! Zalimler var; her devirde zalimler olmuş, mazlumlar olmuş. Bu devirde de var, görüyorsunuz, duyuyorsunuz. Resimlerini görüyorsunuz, televizyonda görüyorsunuz: Elini koyuyor, üstüne taşla vura vura kemiklerini kırıyor. Yere yatırıyor, tekmeliyor, kolunu kırıyor. Evini bombalıyor, berhava ediyor...

Dünya melundur. Bu hayat lanetliktir. Bu hayatta Allah'ın sevdiği şeyler olmuyor! İstisnası var:

Mel'ûnun mâ fîha illâ zikrallâhi. "İçindeki şeyler de melundur. Altın, gümüş gibi şeyler... Allah sevmiyor. Ziyet, tefahur, bolluk, mal mülk çokluğu... Allah sevmiyor! Melun, dünya da melun dünyanın içindeki her şey melun! Allah sevmiyor!

Melun ne demek?

Rahmetten uzak demek. Allah'ın rahmetine uzak. Allah sevmiyor, kıymet vermiyor. Paraya da kıymet vermiyor mala da kıymet vermiyor.

Adam otuz kişiyi toplamış, birisinin evini basmış, eşyaları lime lime parçalamış... Kavmi kabilesi kalabalık!.. Allah Onu da sevmiyor.

“Kavmim çok, etrafım kalabalık, ben mafyayım, güçlüyüm, kuvvetliyim, benim etrafım bana yardım eder. “Öl!” dediğim yerde ölürler, “Şunu öldür!” dersem takır takır öldürürler...” diyor; zulüm yapıyor, onun evini basıyor... İslâm’da haklı olsa bile zorbalıkla hakkını kendisi almaya kalmak yok! İhkak-ı hak diyoruz:

“Giderim, o bana şöyle yaptı, ben de onun karşısında ona şöyle yaparım...”

İslâm’da bu yok, adalet var, adalete müracaat var! İslâm böyle! İslâm’da zarar vermek yoktur, zarara mukabele etmek de yoktur.

“O benim harmanımı yaktı, ben de bu gece onun harmanını yakayım!..”

İslâm’da bu yok! İslâm güzel bir din! Ona imkân verse, herkes bir sebebini bulur, karşısındakinin zararına çalışır, nizâm-ı âlem mahvolur. İslâm buna müsaade etmiyor, dur bakalım diyor, hâkime müracaat et diyor. En büyük hâkim Allah, adaleti o sağlar, diyor.

Zalimlere bir gün dedirir Hz. Mevlâ

Tallâhi lekad âserekallâhu aleynâ.

Allah zalimi bir gün pişman eder, mutlaka pişman eder. Mazlum olmak en büyük kuvvettir. Mazlum olan kuvvetlidir.

Neden?

Yanında Allah var, Allah onun intikamını alacak!

Zalim?

Yazık zalime, zalim mahvoldu. Kendisini mahvetti; dünyası da gitti âhireti de gitti. Zalimin işi çok fena!

Onun için Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* buyuruyor ki;

“Müslüman kardeşin zalim de olsa yardım et, mazlum da olsa yardım et!”

“Yâ Resûlallah, zalimken nasıl yardım edelim?”

“Zalimi zulmünden alıkoyarsın, o ona yardımdır!”

Git de ona mafya ol, demiyor.

Arkadaşlarını topluyor:

“Hadi gidelim.”

“Ne yapacağız?”

“Sorma canım, gideceğiz bir evi basacağız, eşyalarını parçalayacağız, camı çerçeveyi

kıracağız, döneceğiz.”

“Eh tamam, sen benim arkadaşımısın, yaparım.”

Öyle şey yok!

İslâm’da ne var?

Ona diyecek ki; “Camın çerçevenin kabahati ne ya? Millî servet, onun kabahati ne?!..”

Yok, asıl biz camı çerçeveyi kırmak istemiyoruz, adamı yakalarsak onu öldürmek istiyoruz ama ele geçmiyor.”

Sen kim oluyorsun ya?

Onun canını sen mi verdin ki almaya kalıyorsun? Can almak Allah’ın işi, öyle şey olur mu?!

“Bize şöyle yaptı da yan baktı, çamura yattı...”

Herkes bir bahane buluyor. Öyle şey yok! Hâkim efendinin karşısına gelsin bakalım, hâkim bir dinlesin; kim haklı, ortaya çıkacak.

“Arkadaşlar bu akşam toplanın, şöyle yapacağız...”

Bunu herkes yapar.

Anarşi çok iptidailiktir! Anarşi yapmamak fazilettir! Erkeksen anarşi yapma!

Anarşi yapmak erkeklik değildir çünkü çok

kolaydır, en basit insanların yaptığı şeydir. Arslanlar, kaplanlar, hayvanlar... hepsi yapar. Medenî olmak zordur. Erkeksen hadi bakalım kızgınlığına sahip ol da Allah'ın adaletine müracaat et! Erkeksen hadi kendini tut bakalım! Asıl erkeklik o! Ama millet sanıyor ki bir-iki tane vurmak, burnunu kanatmak, adamı yere devirmek!.. O erkeklik değil ki; bir kere erkeksen teke teke gel, ne oluyorsun! Bir kere erkeksen teke tek gel.

Ne derler?

Yeke yek, teke tek; çık karşıma, hadi bakalım. O bile doğru değil, öyle yapanı da ayıracaksın.

Zalimse, zulmünü engellemek yardımdır. “Yok, bu doğru olmadı. Ben seni severim, sen benim akrabamsın, sen benim canımsın ama bu İslâm'da yok!” diyecek. Vurma, kırma, dövme, yatırma, silah çekme, taciz etme, işini sabote etme... İslâm'da bunlar yok. İslâm, meseleleri böyle hâletmiyor.

Dünya melundur, dünyanın içindeki her şey melundur. Çünkü bunlar Allah'ın rızasına aykırı, rahmet-i ilâhiyeye mâni olan pislikler, Allah sevmiyor.

Nasıl olacak?

Peygamber Efendimiz müstesnalari sayıyor:

İllâ zikrallâhi. “Allah Zikrullahı seviyor.”

Allah dedin mi seviyor; *lâ ilâhe illallah, subhanallah, elhamdülillah, Allahu ekber, lâ havle velâ kuvvete illâ billah...* bunlar zikirdir.

Başka ne zikirdir?

Yâ Hayyu yâ Kayyûm, Hasbünallâhu ve ni'mel vekîl... bunlar zikirdir. Kur'an zikirdir. Allah çok seviyor. Zikredeni zikrediyor.

Bizim zikri meslek edinmemiz bunu bildiğimizden dolaydır. Adam bizi garipsiyor:

“Bunlar tarikatçı! Bunlar hû çekiyor. Bunlar *Allah* diyor...”

Kur'ân-ı Kerîm çekin diyor, Peygamber Efendimiz çekin diyor, ondan çekiyoruz; yoksa senin okuduğun kitapları biz de okuduk, biz de okuttuk. Sen okula giderken biz bitirmiş dönüyorduk. Senin bir şeyden haberin yok!

Dini biliyor musun?

“Yok, okumadım. Amerika'ya gittim...”

Eşhüdü enlâ ilâhe illallah diyemiyor, dili dolaşıyor. Bu konuda cahilsin, bir bilene müracaat et. İtimat etmiyor.

Bu adam kim?

“Sakallı, bir yamuk bakıyor, gözüm tutmadı... Herhalde bu bilmiyordur, bu gericidir!

Sen gericiliği, ilericiliği neyle ölçüyorsun? Sen bu sakallı amcaların, bu hafızların, imamların, müftülerin, dindarların, bu mübarek insanların ürettikleri hayırları bir milyardere vur bakalım; şu memlekette hangi hayrı kim yapmış, kaç tane seküler yapmış, kaç tane ilerici yapmış?!..

Kaç tane aydın ne yapmış, kaç tane müslüman ne yapmış; teraziye koy bakalım! Köprüler ondan, yollar ondan, vergiler ondan, her şey ondan! Adam kurnazlaştıkça devletten vergi kaçırmakta ustalaşıyor. En büyük firmalar en büyük vergiyi kaçırıyor! Adam tutuyor, allem ediyor kallem ediyor...

d. Kim Allah'a Tevekkül Ederse Allah Ona Yeter

Türkiye'de yaygın bir zengin olma yolu var, kestirme, yaygın zengin olma yolu. Bunu ben söylemiyorum, bayağı devlet tecrübesi olan milletvekilleri söylüyorlar. Ben söylemiyorum, ben sadece bunları size naklediyorum:

Türkiye'de en kolay zengin olma yolu devleti soymak, hazineyi soymak!

“Hocam hazine nasıl soyulur? Bekçisi var!..”

Bekçisini de ayarlarsın!

[Dürüst] adamı bulun, ona çok büyük işler verin. İşlerinizi gözünüzü kapalı teslim edin.

Neden?

Adam dürüst ya, çalmamış.

“Devlet malı deniz, yemeyen domuz!” diye laf çıkartmışlar.

Böyle bir laf yok mu?

Var. Devlet malı deniz diyor, bir de bize laf söylüyorlar. Herife bak, bir de bize laf söylemeye kalkıyor. “Devlet malı deniz, yemeyen domuz!” Kendisi sanki ne bilmiyoruz da, kendisinin sıfatını bize söylüyor! Domuz gibi yiyor, ondan sonra “Yemeyen domuz!” diyor. O laf zaten havada uçar.

Bumerang vardır, Avustralyalılar'ın V harfi şeklinde bir silahları var; ava bir atıyorlar, döne döne gidiyor, ava çarpıyor, döne döne geliyor, sahibin eline tutuyor. Acayip bir şey! Gözle görmesek inanmayız.

Sen domuz dedin ya, ey edepsiz, ey terbiyesiz, ey haram yiyici; o laf dosdoğru bumerang gibi dank diye senin kafana çarptı. Haberin var mı, dosdoğru sana geldi! Sen domuzsun; sen yedin, sen yiyorsun! Yetimin malını yiyorsun, fukaranın malını yiyorsun, hazineyi tam takır bırakıyorsun, memleketin gelişmesini, Türkiye'nin yükselmesini engelliyorsun, düşmanları karşısında zayıf bırakıyorsun!.. Allah senin yaptığın suçları âhirette ortaya döküğü zaman herkes hayret edecek. Sen o kadar büyük kötülük yapıyorsun ki!..

“Ne yapayım, geçinemiyorum!”

Allah herkesin rızkını daha doğmadan yazmış, aptal adam! Sen ne kadar çırpınsan boğazından Allah'ın yazdığı kadar geçecek, dursan bile gelecek!

Bunları hocalar herhalde her zaman söylüyorlar, adamın birisi demiş ki;

“Ben büyük çöle çıkacağım. Yanıma su da almayacağım, yemek torbası da almayacağım, ekmek de hurma da almayacağım. Çöle çıkacağım, hem de yağla bal olmazsa ağzıma başka bir şey koymam!”

Yola çıkmış. “Allah’a tevekkül ettim. *Bis-millâhi ve billah, tevvekkeltü âlallah, yâ Allah!*” demiş, çöle gidiyor.

“Su tulumu nerede, matara nerede?”

Yok.

“Ekmek torbası nerede, yiyecek nerede?”

Yok.

“Nereye gidiyorsun?”

Engin, uçsuz bucaksız çöle gidiyor.

“Orada süpermarket var mı, bakkal var mı, yiyecek var mı, çeşme var mı?..”

Yok! Hiçbir şey yok!

“Niye gidiyorsun?”

Tevekkeltü âlallah!

وَمَنْ يَتَوَكَّلْ عَلَى اللَّهِ فَهُوَ حَسْبُهُ

*Ve men yetevekke’l-alallâhi fe hüve has-bühû.*⁴ “Kim Allah’a tevekkül ederse Allah ona yeter!”

Allah’a tevekkül edeni Allah korur, kollar, bulur buluşturur. Allah yapar, her şeye

⁴ Talak, 65/3

kâdir. “Onu görmek istiyorum.” demiş, adamın [isteği bu].

Ya Allah demiş, çöle çıkmış. Kumlara bata çıka; güneş tepede, aşağıda kum var. Kumda yürümek de çok zor oluyor. Sert bir zeminde ayağını normal bastı mı güzel yürüyorsun da kuma bir battın mı bileğine kadar batıyorsun; çıkartmak, kumda yürümek zor. Yürümüş, yorulmuş, takati kesilmiş, karnı acıkmış, susamış, sıcaktan beyni kaynamış; sendelemeye başlamış!

“Yahu ben Allah’a tevvekkül ettim ama yanlış mı yaptım?..” demeye başlamış. Ama artık geri dönemez, dönecek mecali yok. Yürüdüğü kadar yeri geriye dönemez. Düşmüş, gözleri kararmış, kendisine hâlsizlik gelmiş, düşmüş.

Gidecek ama Allah kendisine tevvekkül edenlere yardım edeceğini göstermeyecek mi?

Gösterecek! O iyi niyetle yanlış bir iş yapmış. Böyle iş yapılmaz. Allah imtihan edilmeye kalkılmaz, edebe uygun değil! Yapmış bir kere, bir cahillik etmiş ama iyi niyetle yapmış.

Yere yığılmış mı?

Yığılmış, düşmüş. Allah'tan olacak; ileriden bir kervan geçiyormuş, adam devenin üstünde etrafa baka baka giderken;

“İleride ben bir karaltı gördüm, insana benziyordu...” demiş. Arkadaşı oradan demiş ki;

“Burası öyle bir yer ki burada in yoktur cin yoktur, şehir yoktur, oba, insan yoktur. Burası hâli, boş bir çöl!..”

“Yok, gördüm.”

“Yanlış görmüşsündür.”

“Yok, dikkatli baktım.”

Olurdu, olamazdı... Çok ısrar edince;

“Dur bir gidelim bakalım.” demişler. Bir taraftan da bağırıyorlarmış; “Heyy! Orada birisi var mı? Varsa cevap versin!.. Kervandan o tarafa doğru hakikaten orada düşen birisi var mı diye durumu araştırmak için birileri geliyor. Bu sefer adam o sesleri duymuş ama;

“Yok, Allah'a Tevvekkül ettim ya seslenmeyeyim.” demiş.

Yine seslenmiyor, bu sefer ses çıkartmıyor. İşi inada bindirdi.

Adamlar gelmişler, bakmışlar; ayak izleri

var. Takip etmişler, bulmuşlar. Başına gelmişler; adam yine numara yapıyor, başı kapalı, gözü kapalı. Sonra adamlar birbirlerine demiş ki;

“Bu adamı güneş çarpmış. Gıdasız, enerjisiz kalmış. Bunun çaresi nedir?..” Aralarında konuşmuşlar:

“Bunun çaresi yağla baldır.” demişler, bir tanesi kervana koşmuş.

Zaten tereyağ da orada katı kalmaz; dipfiriz yok ki, buzdolabı yok ki! Zaten tereyağı bile olsa erir. Kaşıkla getirmişler, ağzına yağ balı koyacaklar; inadından ağzını da kapatıyor. Ağzını zorla açtırtıp koyarken eşhedü enlâ ilâhe illalah diyerek kalkmış. “Yâ Rabbi! Sen ne büyüksün! Ben inat ettim, ‘Allah’a tevekkül edeceğim. Yağ ile bal gelmezse onu da kabul etmem!’ dedim, hepsi oldu!” demiş.

Muhterem kardeşlerim!

Helalini istersen vallahi Allah helalinden verir! Helaline sabretmezsen, imtihanı kaybedersen bir şeyler yersin, zaten o helalinden olan, sana gelecek olandır; sen helal yolu tıkadın, haramdan geliyor. O kadar! Rızık değişmez, hiç değişmez! Ama senin edepsizliğinden

dolayı onu alış yönün değişir; sevap kazana-
cakken günah kazanırsın, cennete gidecekken
cehenneme gidersin!

Peygamber Efendimiz ne diyor?

“Rızık gecikti diye acele edip harama sap-
mayın, rızık gelir! Sen rızık aradığın gibi, rızık
da seni arıyor.” diyor.

Muhterem kardeşlerim!

Ben bu hadîs-i şerîfi çok söylerim. Onun
için buna inanın bu bir gerçektir! Ama nasıl is-
pat edeceksin?! İnanmayan inanmıyor; nere-
den gelecek, diyor. Bilmediği için, rızık gayb
olduğu için, kendisinin görmediği, bilmediği
bir şey olduğu için bilmiyor. Ama işin doğrusu
budur!

Aziz ve sevgili kardeşlerim!

“Dünya melundur, dünyanın içindeki şey-
ler de melundur; zikrullah hariç! Zikrullah gru-
bundan, o kabilden olan şeyler müstesna!”

O kabilden olan şeyler, onunla uyumlu,
ona uygun olan şeyler nelerdir?

Mesela namaz, o da zikrullahtır; Kur’an
okumak, o da zikrullahtır; itaat, o da zikrul-
lahtır...

“Hocam sen kâğıtlara bakarken kelimeleri

seçerek mi söylüyorsun, yoksa şaşırıyor musun?”

Hayır!

Allah’a itaat zikrullahtır!

Allah’a isyan zikirsizliktir! Adamın elinde tesbih bile olsa, elinde tesbih çekiyor da olsa eğer haram işliorsa zikretmiyor; eğer itaat ediyorsa zikrediyor!

Peygamber Efendimiz hadîs-i şerîfte böyle buyuruyor.

Zikri sadece tesbih işi sanmayın, sadece dil dudak işi sanmayın!

Zikir zihniyettir, Allah’ı hatırlama zihniyettir! Allah’ı bilme, Allah’a saygı duyma zihniyettir!

Allah’ı hatırlıyorsan, Allah’a saygı duyuyorsan, Allah’a itaat ediyorsan zikirdesin!

Çünkü; “Şunu yapayım mı?”

“Yapmayayım, Allah bunu sevmez!”

“Canım istemiyor, yatsam uyusam mı?”

“Ama yapayım, Allah seviyor...”

Allah düşüncesinden, zihniyetinden olduğu için itaat zikirdir; itaatsizlik isyandır. Bu; dervişlerin işini, işinizi zorlaştırıyor.

Baban da çeker, deden de çeker, komşun

da, arkadaşın da çeker; günde 100, 200 tane, 500 tane, istersen 1000 tane olsun. Şakır da şukur oturduğun yerden *Allah* de, ama itaat etmek asıl zikir, Allah'a âsi olmamak zikir! Bunu iyi bilin, iyice öğrenin!

Zikir ve zikirle müteallik, onunla uyumlu olan her şeyi Allah sever, dünyada onlar mel'un değil.

Cami?

Allah camiyi sever.

Neden?

İçinde zikir oluyor.

“Hocam her camide toplanıp, halka olup *lâ ilâhe illallah* demiyorlar...”

Namaz da zikirdir. Namaz kılınmıyor mu? İşte zikir. Kur'an okunmuyor mu? İşte zikir... Veyahut insan şahsen orada oturduğu zaman bir şeyler yapmıyor mu? Tesbih çek vs. Allah burayı da sever. Zikre müteallik her şeyi, onunla bağlantılı her şeyi Allah sever. Onlar melun değil.

e. Kainatta Güzel Yaşamının Reçetesi İslam

Muhterem kardeşlerim!

Başka?

Ve âlimun ev müteallimun. “Allah alimi sever, talebeyi de sever.”

Allah hocayı da sever talebeyi de sever, şeyhi de sever müridi de sever, öğreteni de sever öğreneni de sever... Elhamdülillah, çok şükür! Allah bizi yolundan ayırmasın. İlimden, irfandan, ihsandan ayırmasın.

İlim, “bilmek” demek.

İrfan, “bildiğiyle adam olmak” demek.

İhsan da “evliyâ olmak” demek.

Kısaca işin kademesi, mertebesi bu!

Peygamber Efendimiz aynı hadîs-i şerîfin içinde ne buyuruyor?

Fe inne evvele fitneti benî isrâile kânet fi'n-nisâ'. “Benî İsrail kavminin ilk fitnesi kadınlar konusundaydı. İlk imtihan kadınlardandı.”

Bizden önce ümmetler gelmiş, yaşamış ya bir tanesi de İsrailoğulları.

Muhterem kardeşlerim!

Kadınlar büyük imtihandır!

Çok güzel hadisler var: İstiyorum ki bütün gazetecileri, televizyoncuları vs. hepsini toplayalım, bu hadisi okuyalım da millet İslâm'ın

ne kadar güzel olduğunu, İslâm'ın ne kadar güzel şeylerden bahsettiğini anlasın! İslâm terör dini miymiş neymiş anlasın bakalım, orada görecek!

Kadınlardan çok büyük fitne var. Erkeğe kadın fitne, kadına da erkek fitne! Ama erkeğinki daha berbattır, erkeğin pozisyonu daha zordur. Zina sadece cinsî münasebetle olmuyor, Peygamber Efendimiz buyuruyor ki; “Gözler de zina eder!”

Demek ki bakmak da zinaya giriyor, bakmak da zina sayılıyor.

Peygamber Efendimiz. “Eller de zina eder!” diyor.

Batı'dan bir âdet gelmiş. Bu âdet evvelden yoktu, bizim dedelerimiz zamanında yoktu. Sadece Kurban Bayramı'nda kurban aldığımız zaman celeple müşteri arasında olurdu, eller sallanırdı. Şimdi böyle bir âdet çıkartmışlar, kadın elini uzatıyor. Fesubhanallah! Elini çeksen oluyorsun gerici, dar fikirli veya gayrimedenî! Bu sefer kadın tavuklanmıyor, horozlanıyor! Kadın horozlanıyor:

“Ben adam yemem.” diyor.

Sen adam yemezsin ama adamı helâk

edersin! Sen adam yemez misin; kaç tane adamın başını yersin sen! “Ben adam yemem.” diyor. Ben biliyorum, şu kulaklarımla duymuşum, duymasam söylemem: “Ne oluyor? Ne kaçırıyorsun?..” diyor.

Ben senden kaçmıyorum; ben Allah’ın rahmetine ermek istiyorum, gazabından kaçıyorum! Senin istediğin, söylediğin şeylerin âlâsını bilir bu taraf ama Allah’tan korkuyor.

İslâm ne diyor?

Yol nikâhlanma yoludur. Buyur nikâhlan, dörde kadar da müsaade ediyor. Medenî kanun müsaade etmiyor, bir tane olacak. Ama kıvırttırıyorlar; “Yahu kanuna bir madde koysak da birkaç tane olsa, metrese de müsaade olsa veyahut metresi ile yakalanırsa zina sayılmasa da hapse girmese de...” diye kanun çıkartmaya çalışıyor. Gazetelerde okuyorsunuz.

Neden?

Duramıyor. Yerinde kıvırttırmaya başlıyor.

İslâm’da nikâh var. Düğünü derneği, nikâhı yap, buyur. Sevap!

Ama bakışmak yok, konuşmak yok, kırıştırmak, peşini takip etmek, göz işareti, kaç

işareti yok, flört vs. yok.

Avrupalılar ne diyor biliyor musunuz?

Delikanlılık çağı altınçağdır, bülüğa erdik-ten sonra evliliği geç yapmak lazım ki o altın-çağda muradınca yaşasın!

Bak edepsiz! Ne demek istiyor, anlıyordunuz. Evlenmesin de ortalığı karmakarış ka-rıştırsın, diyor. Avrupa bunu istiyor.

İslâm ne diyor?

“Erken yaşta evlensin, aklını başına top-lasın, adam olsun! Günah olmasın!” diyor.

Günaha gidecek bütün yolları kapatıyor; sevaplı yolu, buyur bu taraf serbest diyor. Bu-rası günah, burası cehenneme gider, burayı kapatıyor; cennete gidecek yola buyurun, di-yor. Cennete buradan gidilir beyler bayanlar; buyurun bu taraftan, lütfen bu tarafa geçin, diyor. İslâm bunu söylüyor. Yasaklamıyor! Hristiyanlık yasaklıyor:

“Evlendin, boşanamazsın!”

Yahu cadolozsa niye boşanmayayım? Ha-inse, haineyse niye boşanmayayım?!..

“Boşanamazsın!”

Katoliklikte boşanmak haram, yasak. Öte-kiler isyan etmişler, o hükümden çıkmışlar.

Adam boşanamıyor, boşanamayınca da metres tutuyor. Gayrimeşru yollara sapıyor.

İslâm öyle yapmıyor. İslâm'ın her şeyi ölçülü, İslâm her şeyi biliyor. Çünkü İslâm'ı gönderen Allah her şeyi biliyor! İslâm'ı, bize insanı yaratan Allah gönderiyor. Kâinatı yaratan Allah, kâinatta yaşamanın reçetesini bize gönderiyor. O nedir? İslâm, kâinatta güzel yaşamanın reçetesi İslâm! Benî İsrail'in ilk imtihanı, belası kadınlardan oldu, bizim onlardan aşağı kalır yanımız yok. Hele yirminci yüzyılda en büyük fitne kadınlarla erkekler arasında oluyor. Dervişin en zorlandığı nokta bu! Evlenmemiş üniversiteli öğrencilerin en çok şikâyet ettiği nokta bu! Şikâyet etmese, kendisini tuttuğundan bunalıma düşüyor, strese, vesveseye düşüyor. Hâlbuki İslâm o kadar rahat; çocuğunu 12 yaşında evlendirirsin, biter. Şimdi herkes 12 rakamını duyunca şaşırıyor. Çünkü 32, 42, 52 rakamına alışmış; “12 yaşında çocuk evlendirilir mi?” diyor. Evlendirir, ne olacak?! Hiç haram işlemesin, hiç harama bakmasın, hiç günah işlemesin! Daha iyi değil mi?

“Hocam, 12 yaşında evlendirilmez!”

Ne olacak?

Evlenmeyecek; 30 yaşına kadar fasık olarak, facir olarak yaşayacak, her gün günah işleyecek, haftada üç defa günah işleyecek. Olur mu?! İslâm öyle değil! İslâm'ı anlamak lazım, İslâm'ı yaşamak lazım! İslâm'ın emrine uyan kurtulur, İslâm'ın emrine uymayan da her yerde bunun cezasını çeker!

Beni İsrail'de ilk fitne kadınlar konusunda olmuştu, biz de aklımızı başımıza toplayalım. Aklımızı başımıza toplamak göze sahip olmakla, ele, dile sahip olmakla olur; ama ön tedbirleri de almakla olur. Ön tedbirleri alırsın. Çocuğun babası üzerindeki haklarından bir tanesi ne?

Büyüdüğü zaman, evlat büluğa erdiği zaman baba onu evlendirecek. Çocuğun hakkı, babanın vazifesi!

Bizim derviş, akıllı uslu çocuk üniversitede şartları hazırlıyor, anasına, babasına diyor ki;

“Ben evleneceğim.”

“Ana beni eversene!” demiyor da, her şeyi hazırlıyor, iyi bir müslüman namzet buluyor. Baba diyor ki;

“Yok, daha seni evlendiremem.”

“Ne olacak?”

“Okulunu bitir de, askerliğini yap da, işini bul da... belanı bul da ondan sonra evlen!..” diyor.

Olmaz ki! Kendisi hazırlayacak, çocuğunu evlendirecek. O vazifesini yapmıyor. Onun vazifesi, çocuğun da hakkı! O vazifesini yapmıyor, boyuna tehir ediyor.

Bana soruyorlar:

“Hocam evlenmek istiyoruz da, bir de şu işimiz vardı. Ne zaman evlenelim?” diyorlar.

Ben, bana soranlara;

“Yarın evlenin! Daha erken evleneyim diyorsanız bugün evlenin!” diyorum.

Ya yarın evlenin, daha erken yapabilirseniz bugün evlenin, bitsin. Nikâhlı, normal yolda çabuk evlenin, bu mesele bitsin!

Hayatın en mühim meselesi gibi herkesin kafasında büyüttüğü bir meseledir bu evlilik!

“Acaba kimle evleneceğim, nasıl olacak, kaşı nasıl olacak, gözü nasıl olacak?..”

Gece gündüz hayalinde, düşünde!

Ne oluyor?

Ders çalışamaz! Yahu şu meseleyi bitir de

adam gibi müslüman ol, ondan sonra işine gücüne bak! Bir ciddi ev adamı ol, aile reisi ol! Ondan sonra adam gibi yaşa, namuslu yaşa, müslüman, mütedeyyin yaşa; fâsık yaşama! Gündüz müslüman, gece günahkâr olma. Allah görüyor. Başkası görmese bile Allah görüyor. İslâm kötülüğün önünü kapatıyor, iyiliği emrediyor. Onlarda İlk fitne kadından olmuş; biz kadından, erkekten, evlilikten, seksten günaha düşmeyelim, tedbirimizi alalım. Allahu Teâlâ hazretleri bizi Peygamber Efendimiz'in yolundan ayırmasın. Sünnetine uymayı, ömrümüzü sevaplı geçirmeyi nasip eylesin. Huzuruna sevdiği, razı olduğu kulu olarak varalım. Rabbimiz bizi Peygamber Efendimiz'e komşu eylesin. Cennetiyle, cemaliyle müşerref eylesin.

Fâtiha-i şerife meal besmele.

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŞAN

12 Şevvâl 1414 / 24.03.1994

[Bütün HADİS DERSLERİ'ne PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

SERVER
Kürsü